

Lọ Nước Thần

<http://www.4vn.net/truyenngan/co.tich/lo.nuoc.than.htm>

Ngày xưa có một anh chàng trẻ tuổi chưa có vợ, sống bằng nghề làm ruộng. Một ngày nọ anh xách búa lên rừng đốn củi. Trong khi đang lúi húi chặt cây, anh trông thấy một con quạ tha một con chim sẻ tới đậu trên một phiến đá ở gần chỗ mình đang làm việc. Nhìn thấy thế, anh bỗng động lòng thương con chim bé bỏng sắp sửa lọt vào miệng loài ác diệu. Anh bèn nhặt hòn đá ném con quạ. Quạ giật mình bỏ vội cánh bay lên. Tức mình vì hồng ăn, quạ chửi rủa om sòm. Anh nhặt đá ném thêm và mắng: - "Đồ chim dữ! Hãy cút ngay!". Quạ hậm hực bay đi, miệng còn đe dọa sẽ báo thù. Anh chàng chạy lại nhặt con chim sẻ đang thoi thóp, cố tìm cách ấp ủ cho nó sống lại. Quả nhiên, chỉ chừng giập bã trầu, con chim sẻ đã hồi tỉnh và bay được. Nó cảm ơn anh và bảo anh ngồi chờ đợi nó đưa biểu một vật. Một lát sau, con chim đã bay trở lại miệng ngậm một cái lọ bé đặt xuống bên cạnh và nói - "Đây là lọ nước thần có phép làm cho người già thì trẻ lại, vật nhỏ thì lớn thêm, trần gian không ai có". Nói rồi nó vỗ cánh bay đi. Anh ngồi tần ngần mở nút ra xem thì thấy đầy một lọ nước mùi thơm ngào ngạt. Anh nghĩ bụng: - Những thứ này chỉ để cho các bà quan làm đom, có đâu để hạng chúng ta dùng". Rồi anh đây nút lọ lại cẩn thận, khi gánh củi về, treo lọ trên kèo nhà. Và rồi thời gian trôi qua, vì bận công việc làm ăn, anh cũng quên đi, không nghĩ tới cái lọ ấy nữa. Ít năm sau đó, chặt vật mãi anh chàng mới cưới được vợ. Vợ anh cũng con nhà nông, quanh năm chân lấm tay bùn, nên đen đui, xấu xí. Nhưng hai vợ chồng thì rất thương yêu nhau.

Một hôm chồng đi cày vắng, vợ ở nhà quét dọn khắp nơi. Thấy một cái lọ con treo trên kèo nhà, chị bàn bắt ghé lấy xuống mở nút ra xem. Khi ngửi thấy mùi thơm, chị ta đồ là dầu thơm gội đầu. Lát sau, chị nấu nước tắm gội rồi tiện tay đổ lọ nước ra bôi khắp tóc tai mình mẩy. Không ngờ sau khi bôi xong chị ta tự nhiên trở nên xinh đẹp trắng trẻo, nhan sắc mỹ miều ít ai sánh kịp. Nước thần trôi xuống mấy luống hành bên cạnh giếng, khiến cho những cây hành cũng tự nhiên lớn phồng lên một cách lạ thường: củ to như bình vôi, dọc dài bằng đòn gánh.

Khi người chồng đi cày về nhìn mặt vợ thì ngỡ cả người cứ tưởng là tiên sa xuống cõi trần, nếu không có tiếng nói thì cơ hồ anh không nhận ra là vợ mình. Nghe vợ nhắc đến lọ nước thơm, anh mới sực nhớ tới chuyện báo đền của con chim sẻ ba năm về trước. Nổi mừng biết lấy chi cân, anh ngấm vợ mãi không chán mắt, rồi kể lại câu chuyện cũ cho vợ nghe.

Từ đây anh cứ quẩn quít lấy vợ không rời. Công việc đồng áng vì thế cũng mười phần bê trễ. Nhưng cứ ở nhà mãi thì đói mất nên anh đành phải đi làm. Để khỏi nhớ vợ, anh thuê thợ vẽ hình vợ. Mỗi khi ra đồng làm việc, anh lại treo bức tranh ở bờ ruộng để nhai anh thỏa.

Một hôm anh đang cày ruộng, bức tranh được treo lên một cái cọc cắm ở trên bờ. Vừa cày được mười luống, tự nhiên con quạ năm xưa ở đâu sà xuống quắp lấy bức tranh mang đi. Anh chàng ở bên kia bờ thấy vậy, bàn hò hét đuổi theo nhưng không kịp nữa. Quạ đã cất cánh bay cao và bay đi rất xa, chỉ một loáng đã mất hút. Báo thù việc anh ném đá giành mồi của nó ngày xưa, quạ mang bức tranh vào đến tận kinh đô, thả xuống ở sân rồng. Bọn lính thị vệ thấy sự lạ lùng, bèn nhặt lên đem trình vua. Cầm lấy bức tranh truyền thần vua ngấm nghĩa mãi không chán mắt, bụng bảo dạ: "Trong ba cung sáu viện của ta đã có nhiều người đẹp, nhưng chưa có người nào đẹp bằng người đàn bà trong tranh này. Hẳn là trời sai con quạ đến mách cho ta đây!".

Lập tức vua ra lệnh cho một quan đại thần và một trăm thị vệ phải tìm cho được người đàn bà vẽ trong tranh mang về. Quan đại thần cho người về các địa phương sục sạo khắp hang cùng ngõ hẻm. Để việc tìm tòi có hiệu quả, chúng bày ra trò mở hội ở các vùng chúng đến để cho mọi người đổ về xem. Mỗi lần thấy dân tập hợp đông đúc, chúng đưa bức tranh ra giả tảng nói là tình cờ bắt được, người nào mắt thì đến mà nhận.

Một hôm, chúng tới vùng quê hai vợ chồng anh chàng có lọ nước thần và cũng bày trò mở hội ba đêm ngày. Quả nhiên anh chàng sa vào mưu gian. Khi nhìn thấy bức tranh anh không đắn đo gì cả, lật đặt bước tới để nhận. Nhưng anh không ngờ bọn lính chộp lấy anh như chộp con mồi. Chúng theo ngay anh về nhà và chúng tìm thấy ngay người đàn bà trong tranh. Mừng quá chúng vội đưa kiệu rước về kinh đô, mặc kệ cho người chồng vật mình than khóc.

Sau khi bị bắt vào cung, người đàn bà không cười không nói, áo đẹp không mặc, đầu không chải và không cho một ai đến gần. Đêm được người đẹp về cung, nhà vua hết sức mừng rỡ, nhưng cũng hết sức buồn phiền vì mọi thứ đồ dành, dọa nạt đều không thể làm cho người ngọc nở một nụ cười. Vua bèn hạ

lệnh cho rao trong dân chúng hễ ai có cách gì làm cho nàng cười nói lên được , thì sẽ ban thưởng cho quan cao lộc hậu . Nghe tin này , có nhiều người , từ những vai hề nổi tiếng , những ông trạng cười cho đến các bậc lương y , các pháp sư phù thủy v.v... đua nhau trẩy kinh hy vọng dùng tài phép làm cho người đàn bà phải buột miệng nói cười để mong ân thưởng . Nhưng dù đã giở đủ mọi trò , đều vô hiệu .

Lại nói chuyện anh chồng từ khi vợ bị quan quân bắt đi thì không còn thiết làm ăn gì nữa . Khi nghe tin loan báo ai làm cho người đẹp trong cung nói cười được thì vua sẽ ban thưởng , anh biết là vợ mình đang ở cung vua , bèn quyết vào kinh tìm vợ . Trước khi đi, anh nhờ mấy củ hành ở cạnh giếng buộc làm một gánh , quảy theo . Đến kinh đô , anh quảy gánh của mình đi lại trước cửa hoàng cung rao to lên những câu :

Dọc	bằng	đòn	gánh
Củ	bằng	binh	vôi
Ai	mua	hành	tôi

Thì thương tôi với !

Tiếng rao của anh vọng vào cung mỗi lúc một lớn . Nét mặt của vợ anh tự nhiên cũng mỗi lúc mỗi tươi.

Cuối cùng , nàng quay lại bảo thị nữ :

- Hãy gọi người hàng hành vào cho ta !

Khi nhìn thấy mặt chồng , vợ anh cười lên một tiếng . Thấy người đàn bà lần đầu tiên cười nói , vua sung sướng như mở cờ trong bụng ; lại thấy những cây hành to lớn lạ thường thì lấy làm kinh ngạc . Vua ngỡ là nhờ những cây hành kỳ lạ này mà người đẹp nói cười . Vua liền nảy ra nghĩ muốn tự mình cải trang gánh hành để làm vui lòng người đẹp . ra thăm chồng :

- Hãy đặt gánh hành lại đó và cởi áo ra mau !

Vua cởi áo long bào vứt cho anh và mặc áo của anh vào . Vua còn bắt anh bày cho mình học thuộc câu rao , rồi quảy gánh qua lại trước mặt người đàn bà , cất tiếng rao mới học được . Thấy vậy, vợ anh hàng hành cười ngặt nghẽo . Vua thích thú lại càng làm già . Nhưng đột nhiên người đàn bà bảo thị nữ thả đàn chó ra . Chó thấy vua ngỡ là người lạ liền nhảy xổ tới cắn chết . Người đàn bà vội bảo chồng :

- Minh hãy mau mau trèo lên ngai vàng đi ! Anh chồng lật đặt trèo lên ngai vàng giữa lúc trăm quan và cung nữ rạp đầu bái mạng . Từ đó anh làm vua và ở với vợ trọn đời.